

інвестиційних проектів провели в динаміці за 25 років, враховуючи концепцію дисконтування за методичними підходами, висвітленими у літературі [3, 4].

Встановлено, що порівняно найвищу економічну ефективність використання сонячної енергії за всіма показниками в усіх регіональних умовах України з різним рівнем сонячної інсоляції забезпечує проект потужністю 1 МВт (табл. 1).

Дослідження показали, що рівень технічно-досяжного потенціалу енергії сонця в умовах третьої і четвертої груп областей України забезпечує відповідно найвищу економічну ефективність використання аналізованих проектів, що переконує про доцільність будівництва сонячних електростанцій насамперед у вказаних регіонах.

Найнижчий рівень економічної ефективності використання сонячної енергії в усіх регіонах України забезпечує проект потужністю 585 кВт, який можна використовувати на малих і середніх підприємствах агропромислового бізнесу [3].

Таким чином, запропоновані проекти з використання сонячної енергії досягають порівняно найвищої ефективності функціонування в областях четвертої і третьої груп з найвищим рівнем технічно-досяжного потенціалу енергії сонця, що свідчить про доцільність будівництва сонячних електростанцій насамперед у вказаних регіонах.

1. Стан і перспективи розвитку малої гідроенергетики, сонячної, вітрової та інших джерел поновлюваної енергії зарубіжних країн та України / Відділ з інформаційно-аналітичної роботи департаменту міжнародного співробітництва та євроінтеграції.- К.-2016 .- [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://4.-Stan-i-perspektivu-rozvytku-PDE> 2. Проект Дорожня карта розвитку відновлюваної енергетики України на період до 2020 року/ Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження України.-[Електронний ресурс].-Режим доступу: <http://saee.gov.ua/uk/pressroom/1133> 3. Uniat L. (2018), Economic efficiency of using solar energy in the agroindustrial business. Scientific journal “EUREKA: Social and humanities” Number 2, 9-19. 4. Пархомець М.К., Уніят Л.М. Аналіз ефективності інвестицій на підприємствах молочної промисловості: організація та методика: [Монографія]/ За ред. докт. екон. наук, проф. М.К. Пархомця.- Тернопіль: Економічна думка, 2006.-223с.

Цибульська Н. Б.

Львівський національний
університет імені Івана Франка

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА БАНКІВ

Розробка ефективної інноваційної політики банків є важливою передумовою підвищення ефективності результатів діяльності банку й загалом економіки країни. Інноваційна політика банку є складовою стратегічного управління, яка визначає принципи, цілі та заходи здійснення інноваційної діяльності банку, спрямованої на забезпечення його стабільності.

Принципи інноваційної політики — це норми та правила банку, що встановлюють взаємозв'язок між розвитком банку і напрямками його інноваційної діяльності. Принципи інноваційної діяльності банку повинні враховувати вплив зовнішнього середовища, розвиток економіки, науково-технічний прогрес, а також основні пріоритети та цілі розвитку банку. Принципами інноваційної політики банку є: генерування ідей, врахування змін, стратегічна спрямованість; цілеспрямованість; комплексність; системність; планомірність.

Серед інноваційних цілей банку можна виділити такі: розробка нових банківських продуктів чи їх удосконалення; впровадження нововведень у всіх видах організаційної

та управлінської діяльності банку, підвищення конкурентних позицій на ринку, освоєння нових сегментів ринку.

Залежно від стратегічних цілей, які ставить банк можна виділити такі види його інноваційної політики: наступальна (банк прагне до лідерства на ринку); оборонна (банк прагне не відстати від конкурентів в інноваційності, а за сприятливих обставин наблизитись до них); імітаційна (банк використовує продукти, досвід інших банків та адаптує їх до своєї діяльності); залежна (дочірні банки або філії проводять інноваційну політику головного банку за його наполяганням); традиційна (банк підвищує якість власних продуктів на основі застосування більш досконалішої технології їх створення) [1].

Інноваційна політика банку як результат реалізації інноваційної стратегії дозволяє вжити відповідних заходів: науково-дослідних (визначення наукового потенціалу банку, розробка рекомендацій щодо удосконалення інноваційної політики), організаційно-управлінських (вивчення внутрішнього середовища банку та організаційної структури банку), фінансово-економічних (управління грошовими коштами для реалізації інноваційних проектів), маркетингових (визначення процедур і маркетингових досліджень, розроблення товарної, цінової, збутової, комунікаційної політики і створення механізмів їх реалізації), соціальних (розробка методики оцінювання корпоративної культури банку щодо реалізації завдань інноваційного розвитку).

Отже, виважена інноваційна політика банку створює умови для: перспектив розвитку діяльності банку відповідно до світових тенденцій; вдосконалення технологій та організації розробки і реалізації сучасних банківських продуктів і послуг; створення технологічної бази банку; підвищення креативності працівників банку.

1. Кльоба Л. Г. *Інноваційна політика та безпека банку* / Л. Г. Кльоба // *Ефективна економіка*. – 2017. – № 7. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=5083> 2. Терьошкіна Н. Є. *Інноваційна політика як інструмент реалізації національної інноваційної стратегії* / Н. Є. Терьошкіна // *Економіка розвитку*. – 2015. – № 2(74). – С. 21-29. 3. Ткачук В. О. *Інноваційна політика банків на ринку банківських послуг* / В. О. Ткачук // *Економічний аналіз*. Том 14. – 2013. – № 2. – С. 43-51.

Чернобай Л. І., Широн Ю.О.

Національний університет «Львівська політехніка»

МОТИВИ ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ЯК НЕМАТЕРІАЛЬНА СКЛАДОВА ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОСИСТЕМИ

Інновації є стратегічним фактором зростання та розвитку підприємства, які суттєво впливають на структуру виробництва та організацію економічної діяльності. Проте варто підкреслити, що вони стають джерелом розвитку лише за умови їх активного й ефективного використання, а також наявності сприятливого середовища для їхнього впровадження, а саме інноваційних екосистем [10, с.257].

Екосистема інновацій базується на п'яти ключових складниках, серед яких матеріальна та нематеріальна інфраструктура, яка забезпечує функціонування інноваційної діяльності компаній [10, с.258]. Можна припустити, що теоретична основа інноваційної екосистеми включає поняття мотивування та мотиву трудової діяльності працівників, як нематеріальної складової екосистеми інновацій.

Вивченням сутності поняття мотивування та власне мотиву займались низка дослідників, серед яких вчені із галузей економіки, психології, філософії, логіки, правознавства та інших наук.